అనూహ్యం

చుక్కారెడ్డి

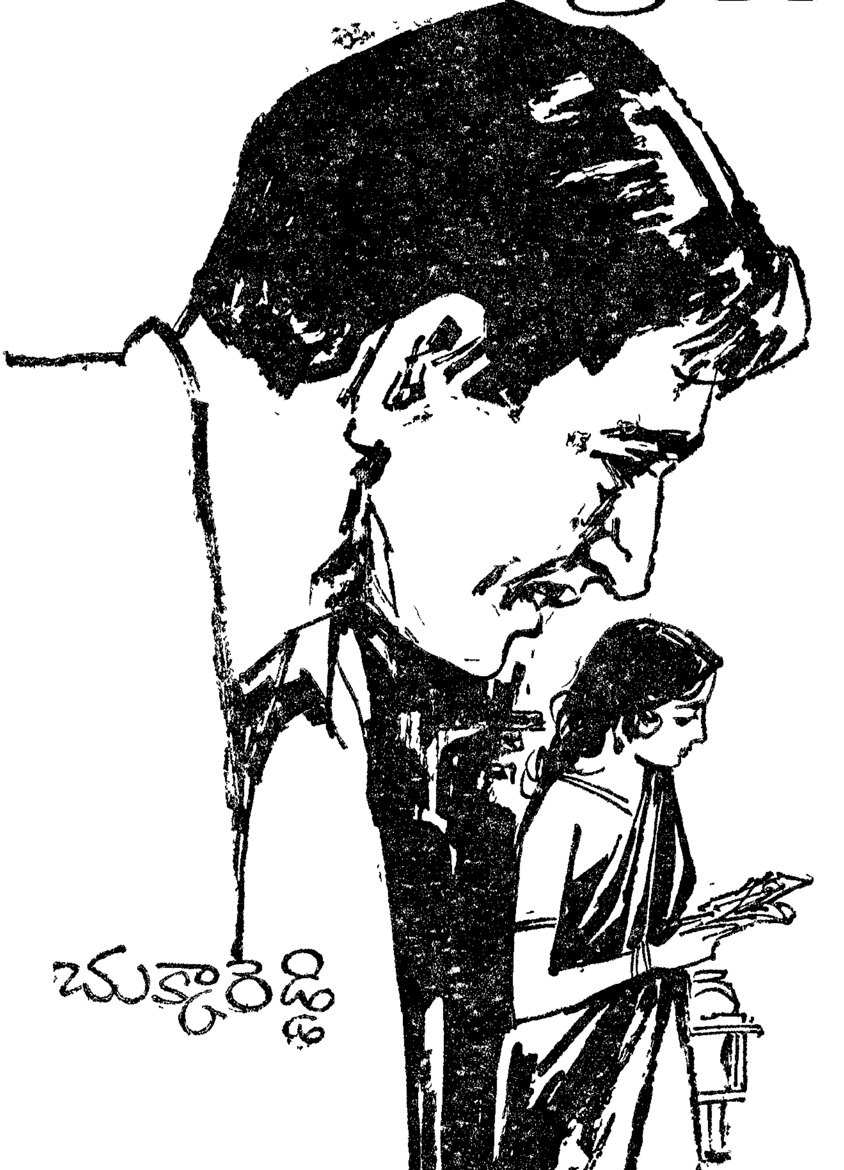

"ఎంత కావాలన్నావు అన్నయ్యా?" మంజుల వంటింట్లోంచి బయటికి వస్తూ అడిగింది.

సారథి నీరసంగా నవ్వాడు.

"అవి లేకపోయాక ఎంతయితే ఏంలే అమ్మా! ఇప్పుడు ఏమని ప్రయోజనమేమిటి?"

"కాదులే! నేనిస్తాను. ముందు నువ్వెంత కావాలో చెప్పుదూ!" అంది మంజుల సారథి ఎదుట ఉన్న చాపమీద కూర్చుంటూ.

"అయిదొందలమ్మా. ఏంచేస్తే

"అవి కడితే ఉద్యోగం వస్తుందన్నమాట ఖాయమేనా?"

"ఎందుకు రాదూ! విన్నగనక ఉండి ఉంటే ఈ పాటికి చేర్పించేవాణ్ణి. చిన్న దుర్గారావ్ కూడా లేడాయె. ఇవాళ వస్తాడు గావును. కాని అతను వచ్చేదాకా మనకోసమే ఎదురు చూస్తుంటుందా ఉద్యోగం. సమయానికి అన్నీ అలా కలిసివస్తాయి. మేనేజరుతో అంతడబ్బు ఇచ్చుకోలేనని చెప్పి వచ్చేశాను." అన్నాడు సారథి.

మంజుల మాట్లాడలేదు. ఏమిటి కొంగు ముడివిప్పి అయిదువందల రూపాయల నోట్లు తీసి అందించింది.

సారథి ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

"ఇంతకూ ఇదెక్కడిది?" సందేహంగా అడిగాడు వాటినందుకుంటూ.

మంజుల నవ్వి "చిన్న లలిత దగ్గర తీసుకొచ్చాను. డబ్బు అవసరం ఉంది. అనగానే ఎందుకూ అని అడగకుండా తీసిచ్చింది. లలిత మంచమ్మాయి కదూ అన్నయ్యా!" అంది.

సారథి మాట్లాడలేదు. అడగ్గానే ఎంతంటే అంత ఇస్తున్న లలిత మంచితనం గురించి ఆలోచిస్తున్నాడు. రోజు రోజుకీ ఆమె పట్ల పెరుగుతున్న కృతజ్ఞతా భారంతో క్రుంగి పోతున్నాడు.

"మాట్లాడవేం అన్నయ్యా! లలిత మనింట్లో ఉంటే బాగుండదూ!" మంజుల రెట్టించింది.

"ఎందుకు బాగుండదూ? కాని ఆమెగారేమో తమింటికే రమ్మంటున్నట్టుందామె!" అన్నాడు సారథి నవ్వుతూ.

"ఇప్పుడలాగే అంటుందిలే. ఓ రోజు మనింటికే వస్తానని ప్రాధేయపడక పోతే చూడు సత్యంగారి భోజనానికి లే అన్నయ్యా! కళ్ళు నవ్వుతున్నది." అన్నది మంజుల.

ఆ రెండు గదుల పోర్షన్లో ఇప్పుడు వాళ్ళిద్దరే ఉంటున్నారు. ఏడాది క్రితం వాళ్ళ తండ్రి కూడా ఉండేవాడు. బతికున్నప్పుడు ఆయన బడిపంతులు చేసేవాడు. యావజ్జీవనమూ కృషిచేసి వాళ్ళ కోసం రెండెకరాల పొలం సంపాదించాడు. మంజుల చిన్నతనంలోనే లక్ష్మి చనిపోయింది ఏదో జబ్బుతో తీసుకుని. అప్పటినుంచి వంటా, పిల్లలకి స్నానాలు చేయించటం, అన్నం తినిపించటం లాంటి పనులన్నీ ఒక్కడే చేస్తూ వాళ్ళని పెంచాడు. కూతురు పెళ్ళి చేయాలి అనుకుంటున్న సమయంలోనే ఆయన కన్నుమూశాడు.

ఆయనున్నంత కాలం సారథి నిశ్చింతగా గడిపాడు. ఆయన పోయిన దగ్గరనుంచి ఇల్లు ఎట్లా గడుస్తుందా అనే చింతతో సతమత మవుతున్నాడు. ఉన్న రెండెకరాల మీద వచ్చే ధాన్యం వాళ్ళిద్దరికే సరిపోతుంది. కాని మనుష్యులు బ్రతకటానికి ఒక్క తిండే ప్రధానం కాదుగదా. ఇంటద్దె, బట్టలూ, పైఖర్చులూ, మొదలయిన ఎన్నో అవసరాలు ఏవో వుంటాయి.

మంజుల చదువు మానేసి ఇంటి పట్టునే వుంటోంది. ఆమె పెళ్ళి చేయటం ప్రధాన కర్తవ్యం. పోగా ఇంటి ఖర్చుకే లేని కాలంలో కాని కట్నానికీ పుస్తకాలకీ ఎక్కడున్నుంచి తేగలడు? అది పల్లెటూరు కూడా కాదు. అయ్యో పాపం మంచివారు రామయ్యగారు పోయి ఆయన బిడ్డలు అల్లాడి పోతున్నారు, వాళ్ళ సంసారం పంచిపెట్టాలి అని పదుగురు కట్టే పెద్దమనుష్యులుండటానికి. పక్కింట్లో ఎవరుంటున్నారో తెలియని పట్టణం అది.

ఎన్నో ఆలోచించి ఆఖరు సంవత్సరం బి. కాం. చదువుతున్న సారథి, అంతటితో చదువు ఆపెయ్యటానికి నిశ్చయించుకున్నాడు. ఏదైనా ఉద్యోగం చేసి చెల్లెలి పెళ్ళి చేసాక తన సంగతి చూసుకో వచ్చునని అతని అభిప్రాయం. అని ఆయా విఘ్నయణ

చిన్ననాటి స్నేహితుడు దుర్గారావ్‌కు, చెల్లెలు మంజులకూ, ఆమె స్నేహితురాలు లలితకూ చెప్పాడు. మంజుల మాట ఎట్లా ఉన్నా, దుర్గారావ్ లలితలు వారించారు అతన్ని. గ్రాడ్యుయేట్లకే ఉద్యోగాలు దొరకని ఈరోజుల్లో చదువు మానెయ్యటమంత అవివేకమయిన పని మరొకటి లేదన్నారు.

ఇవన్నీ సారథికి తెలుసు. కాని ఇంటి పరిస్థితి చూస్తే ఇలావుంది. దుర్గారావ్ అతనికి అనేక విధాలుగా నచ్చచెప్పాడు. డబ్బు ఎంత కావలిస్తే అంత తను సర్దుతానన్నాడు. అటు మంజుల అవసరమయితే లలితకూడా డబ్బు సర్దుతుందని వాదించింది.

ఇక అప్పటికి చదువు కొనసాగించటానికి సారథి అంగీకరించాడు. అతని అవసరాలు అతను చెప్పకున్నా దుర్గారావ్ తెలుసుకుని డబ్బు ఇస్తూ వచ్చాడు. దుర్గారావ్‌ని అడగటానికి సిగ్గుపడ్డప్పుడల్లా, మంజుల లలిత దగ్గర తీసుకువచ్చేది. ఇక అన్నీ మరచి పోయి సారథి విశ్రాంతిగా చదువు పూర్తి చేశాడు.

డిగ్రీ తీసుకున్న అయిదు నెలలనుంచి, అతను ఉద్యోగం కోసం వెదుకుతున్నాడు. కాని అంత సులభంగా దొరికేటట్లు అనిపించటం లేదు. లలిత తండ్రి ద్వారా ప్రయత్నిస్తే ఉద్యోగం నిస్సంశయంగా దొరుకుతుందని అతనికి తెలుసు కాని దానికి అతని మనసు అంగీకరించటం లేదు. స్వశక్తిద్వారా ఉద్యోగం సంపాదించు కోవాలని అనుకున్నాడు.

దానికి కారణం ఉన్నది. లలితతండ్రి రంగనాథం గారు లక్షాధికారి. ఆయనకు ఆ అమ్మాయి ఒక్కగా నొక్క కూతురు. పెళ్ళీడు వచ్చిన కూతురు కోసం ఆయన సంబంధాలు వెదకటం సాగించారు. బుద్ధిమంతుడైన, ఇల్లరికం వుండే బీద వరుడెక్కడ దొరుకుతాడా అని ఆయన చూస్తున్న తరుణంలో సారథి ఆయన దృష్టిలో పడ్డాడు. దానికి లలిత కొంత కారణం అని చెప్పవచ్చు. ఆయన సారథిని ఓరోజు పిలిపించి అడిగాడు.

ఇల్లరికం అంటే అందరికీ ఉండే భయం సారథికి కూడా ఉంది. తన చదువు పూర్తయి ఉద్యోగం చేస్తున్నప్పుడైతే తనకు కొంత గౌరవం ఉంటుందని సారథి అనుకున్నాడు. అందుకని తన చదువు పూర్తయి ఉద్యోగం దొరికాక చేసుకుంటా నని చెప్పాడు.

దానికాయన పెళ్ళిచేసుకొని ఎందరు చదువు కుంటున్నారో సోదాహరణంగా వివరించారు. పైగా అతనికి ఉద్యోగం చెయ్యాల్సిన అవసరం ఏమీ శ్రమా లేదన్నాడు.

అప్పటికి తప్పించు కోటానికి చెల్లెలు పెండ్లి కానిదే తను చేసుకోవటం బాగుండదన్నాడు. ఆయన రెండు పెళ్ళిళ్ళు ఒకనాడే చేస్తానని మంజుల కొరకు వరుణ్ణి చూడమని చెప్పాడు. సారథి దానికి కూడా అంగీకరించలేదు...మరొకరి డబ్బుతో తన చెల్లెలి పెళ్ళిచేయటం తనకు సుతరామూ ఇష్టం లేదన్నాడు. ఆయన ఆశ వదులుకుని వూరుకున్నాడు.

లలిత కూడా అతన్ని ఒంటరిగా కలుసుకొని ఒత్తిడిచేసింది. అతను ఎటూ చెప్పలేక, ఆమె అంటే అయిష్టం ఏంతమాత్రం లేదని, చెల్లెలి పెళ్ళి అయ్యాక చేసుకుంటానికి సిద్ధమని నచ్చ చెప్పాడు.

ఆవిషయం అక్కడితో ఆగిపోయింది— సుమారు పదింబావు ప్రాంతాల్లో ఆఫీసు చేరుకున్నాడు సారథి. ఇంకా ఎవరూ రాలేదు. ఉన్న ఒక్క ప్యూనూ, సారథిని మర్యాదచేసి, బెంచి మీద దుమ్ము దులిపి కూర్చోబెట్టి, మేనేజరు పదకొండు తరవాతగాని రాడని చెప్పాడు. ఆ ఇన్ఫర్మేషన్ ఇచ్చినందుకుగాను టీకి డబ్బులిమ్మని తీసుకుని హోటల్‌కి వెళ్ళాడు.

ఒంటరిగ కూర్చున్న సారథి ఆలోచిస్తున్నాడు. తనకు నిస్వార్థంగా సహాయం చేస్తున్న దుర్గారావ్ గురించి, స్వార్థమున్నకున్నా వాసరే సమయానికి ఆదుకుంటున్న లలితగురించి ఆలోచిస్తున్నాడు. ఇంకా తనకు దొరక బోయే ఉద్యోగం గురించి, చెల్లెలి వివాహం గురించీ ఆలోచిస్తున్నాడు.

అతని కున్న పెద్ద పెద్ద ఆశల్లో మొదటిది చెల్లెలి పెండ్లి వైభవంగా చేయటం. బాగా చదువుకున్న అందగాడైన వరుడికిచ్చి చెల్లెలి పెళ్ళి చేయాలని అతను మొదటి నుంచీ అనుకుంటూ వచ్చాడు. కాని ఈరోజుల్లో వరులు కూడా ఉద్యోగాల్లాగే కరువైనారు. పెళ్ళికి కూడా రికమండేషనూ, లంచాలూ కావలసి వచ్చాయి. పోగా మధ్యవర్తిత్వం నెరపటానికి పెద్దమనుషులు కావాలి. చెల్లెలికి తను తప్ప ఎవరూ లేరు. తను మాట్లాడదామంటే కుర్రవాడని వీకేం తెలుసు పొమ్మన్నట్లు మాట్లాడతారు. విఙానికి తనకేమీ తెలియదు కూడాను. నాన్నగారి స్నేహితులు చాలా మంది ఉన్నారు, ఒక్క సహాయం చేయటానికి వస్తారన్న నమ్మకం లేదు. తనచేతినుంచి డబ్బు ఒదులుతుందేమోనని ఎవరికి వారే తప్పించు కోటానికి ప్రయత్నిస్తారు.

రెండో సమస్య కట్నాలు కానుకలు. ఉన్న రెండెకరాలు అమ్మితే పది పన్నెండువేలు రాక పోవు. వాటిని పూర్తిగా చెల్లెలి పెళ్ళికే వినియోగించాలని ఆనాడే నిశ్చయించుకున్నాడు. తనకేదో ఉద్యోగం దొరికితే తన బ్రతుకు తనెలాగో బ్రతగ్గలడు.

చాలా కాలంనుంచి సారథి దుర్గారావ్‌ను మంజుల ప్రక్కన వూహిస్తున్నాడు. దుర్గారావ్ తమకెంతో సహాయం చెయ్యటమే కాకుండా వ్యక్తిగతంగా చాలా మంచివాడు. దురలవాట్లు ఏమీలేవు తనకు తెలిసినంత వరకు ఆస్తిపరుడు, అందగాడు. తనతో పాటే బి. కామ్. చదివాడు.

పైగా మంజుల కూడా అతనంటే ఇష్టపడు తుంది. వాళ్ళిద్దరు చాలా చనువుగా మాట్లాడు కుంటారు. అతన్ని చూసినప్పుడు చెల్లెలి కళ్ళల్లో మెరుపులు తనకి గుర్తే. తనున్నా లేక పోయినా అతను తమ ఇంటికి రోజూవచ్చి కాసేపు మంజులతో మాట్లాడి వెళ్ళిపోతాడు. ఇవన్నీ అతనికి కూడా మంజుల పట్ల ఆసక్తి ఉందనటానికి నిదర్శనం.

పైగా అతను తమను చాలా విషయాల్లో ఆదు కున్నాడు. అతని సహాయం లేకపోతే తను బి. కామ్.పూర్తి చేయలేక ఎక్కడో ప్యూన్‌గిరీ వెలగ బెడుతుండేవాడు. అవసరమొచ్చినప్పుడల్లా దుర్గా రావ్ ప్రత్యక్షంగాను, లలిత పరోక్షంగాను డబ్బు ఇచ్చారు. ఎవరికెంతిచ్చారో తనకు లెక్క కూడా తెలీదు. తిరిగి ఇవ్వటం మాట మాటు మాత్రంగా నైనా అనలేదు వాళ్ళు. పైగా ఆ విషయం ప్రస్తావిస్తే, నువ్వు ఉద్యోగంలో చేరి జీవితంలో పూర్తిగా స్థిరపడ్డాక ఇవ్వవచ్చు లెమ్మన్నాడు దుర్గారావ్. నిస్వార్థపరుడు అతను. అతని రుణం తను డబ్బు తిరిగి ఇచ్చేసినంత మాత్రాన తీర్చుకోలేడు.

సమయం చూసి అతన్ని విషయంలో కదిలించాలి. అతని తలిదండ్రులొప్పు కుంటారా? ఏమో! ఆవిషయం అతనికే వొదిలి పెడితేసరి. అయినా కట్నం కానుకలు సరిగా ఇస్తుంటే ఒప్పుకోక పోవటం మాట ఉండదు. ఆ సమయంలో సారథి కళ్ళల్లో దుర్గారావ్, మంజు లలు వూహవిమానాలు మూర్చుకుంటున్నట్లు కనిపించారు.

ఆఫీసుకి ఒక్కొక్కరే వస్తున్నారు. కాని తనకు కావల్సిన మేనేజరు ఇంకా రాలేదు. పద కొండుకి ఇంకొక పదిహేను నిమిషాలున్నది.

సారథి మళ్ళీ తన వూహా లోకంలో మునిగాడు. లలితకూడా తను పెళ్ళివిషయం ఎటూ తేల్చి చెప్పకున్నా తనను అభిమానిస్తుంది. ఆమె అనాకారి ఏంతమాత్రం కాదు. ఇల్లరికం విషయంలో కూడా తను అంతగా భయపడ వలసిందేమీ లేదు. తను సంపాదిస్తున్నంతకాలం తన విలువ ఏమాత్రమూ తగ్గదు. లలిత తనను ప్రేమించానన్నది. ప్రేమంటే తనకి సదభి ప్రాయం లేదు. తనకుమాత్రం ఆమె అంటే ఇష్టమే. అయినా తను ప్రేమించే వాళ్ళకంటే తనని ప్రేమించే వాళ్ళే నయం అన్నారెవరో. ఆమె తనలో ఏం చూసి ప్రేమిస్తున్నదో తెలీదు. తనకి. అవసరొచ్చినప్పుడల్లా మంజుల వందలకి వందలు తెస్తోంది ఆమెదగ్గర. ఈ సమయంలో కూడా ఆమె ఆదుకోకుంటే ఉద్యోగం గురించి ఆశ వదులుకోవాల్సి వచ్చేది. లలితా, దుర్గారావ్‌లు ఆస్తిపరులే కావచ్చు. కాని అర్థమైన వాళ్ళందరికీ సహాయం చెయ్యాలని ఎక్కడున్నది? వాళ్ళు సహృదయులు కావటం వల్ల తమ కష్టాలని వాళ్ళవిగా భావిస్తున్నారు.

ఏదైనా మంచి చూసినా తను లలితను పెళ్ళిచేసుకోటం వల్ల వచ్చే నష్టాలు కనిపించటం లేదు లాభాలుతప్ప. ఇదేమంత పెద్ద సమస్య కాదు. తల బద్దలుకొట్టుకుని ఆలోచించటానికి. తన అంగీకారం తెలియ జేస్తే సరి. వాళ్ళతో బాటు మంజుల కూడా సంతోషిస్తుంది.

అటు దుర్గారావ్ రుణం, ఇటు లలిత రుణమూ ఈదోవన తప్ప వేరే తీరే మార్గం లేదు.

సారథి ఆలోచనలు ఓ కొలిక్కి వచ్చేసరికి ప్యూన్ పిలుస్తున్నాడు.

"అయ్యగారు వచ్చేశారు సార్! కలుసుకోవాలంటిరి కదా?" అంటూ.

సారథి మౌనంగా తనపేరూ వచ్చినపని ఓ కాగితం మీద రాసి ప్యూన్ చేతికిచ్చాడు.

అయిదు నిమిషాల తరువాత ప్యూన్‌వచ్చి రమ్మం

అనూహ్యం

ఉన్నారని చెప్పాడు. సారథి లేచాడు. జేబులో వున్న వంద రూపాయల నోట్లని పిడికిట్లో బిగించి పట్టుకొని మేనేజరుగదిలోకి వెళ్ళాడు. చేతిలో వున్న ఫైలుని మూసి టేబిల్ మీద ఉంచుతూ ఆయన సారథిని కూర్చోమని సైగ చేశాడు.

సారథి కూర్చున్నాక, ఆయన కళ్ళజోడు సర్దుకుంటూ, "మిస్టర్ సారథి, మీరు నిన్న ఇంటర్వ్యూకి వచ్చారు కదూ!" అన్నాడు,

"అవునండీ!" అన్నాడు సారథి వినయంగా.

"మీరు నిన్న సెలెక్టు అయారు. డిపాజిట్ కట్టమంటే అంతడబ్బు లేదని చెప్పి వెళ్ళిపోయినట్టు జ్ఞాపకం!" అన్నాడాయన.

"అవునండి."

"ఇప్పుడు ఏం పని మీద వచ్చారు.?" సారథి రాసిచ్చిన కాగితం చూస్తూ అన్నాడాయన.

"అదే ఉద్యోగం కోసమండి నిన్న డబ్బులేని మాట నిజమే. ఇవాళ ఒకరి దగ్గర తీసుకుని వచ్చాను." అన్నాడు సారథి డబ్బు టేబిల్ మీద పెడుతూ.

ఆయన ఆటువంక చూడనైనా చూడలేదు "అయామ్ సారీ, మిస్టర్ సారథి! మీరు డిపాజిట్ కట్టలేనని చెప్పటంవల్ల వేరొకర్ని తీసుకోవలసి వచ్చింది. మీరు తెచ్చేదాకా ఆగమన్నా ఆగేవాళ్ళం!" అన్నాడు.

సారథి మొహం పాలిపోయింది.

"నేను ..నేను...." ఏదో చెప్పటానికి ప్రయత్నం చేసేలోపలే ఆయన తిరిగి అన్నాడు.

"అయామ్ వెరీసారీ మిస్టర్ సారథి! ఇప్పుడు నేనేమీ చెయ్యలేను వచ్చేనెలాగి కనిపించండి .."

ఏదో అదృశ్యశక్తి తన కలల్ని చెల్లాచెదురుచేస్తున్నట్లనిపించింది సారథికి. అతని ఆత్మవిశ్వాసమంతా ఎగిరి పోయింది. ఎదురుచూసిన స్వర్గం తనదాకా వచ్చి జారి పోయినట్లనిపించింది. అతి ప్రయత్నంమీద కుర్చీలోంచి లేచి నిలుచోగలిగాడు, మేనేజరేమో అంటున్నా వినిపించుకోకుండా గిరుక్కున వెనక్కి తిరిగి తలుపు తీసి నడిచాడు.

"మిస్టర్ సారథి! ఈడబ్బు తీసుకుపోండి!" ఆయన బిగ్గరగా కేకపెట్టాడు. అప్రయత్నంగా వెనక్కితిరిగి డబ్బుజేబులో కుక్కుకుని గబగబా బయటికి నడిచాడు అతను.

రోడ్డువెంట యంత్రవతుగా నడుస్తున్నాడు సారథి. అతని మెదడు ఖాళీగావుంది. ఒక్కటే ప్రశ్న 'ఏమిటి చెయ్యటం? ఉద్యోగం దొరకక తిరిగిరావటం ఇది మొదటిసారికాదు. కాని ఏ ఉద్యోగమూ తప్పకుండా దొరుకుతుందని అతను ఆశించలేదు. నోటి దగ్గరిఅన్నం ఎవరో లాక్కున్నట్టు బాధపడ్డాడు అతను. ఎన్ని కలలుకన్నాడో అతను, అన్నీ కరిగిపోతున్నాయి. నిన్నటిరోజు అలా చెప్పుకున్నా బావుండేది అనుకొంటున్నాడు ఇప్పుడు. అంతా జరిగిపోయాక ఇప్పుడనుకుంటే ఏమిటి లాభం?'

మంజుల తనకుద్యోగం ఇవాళదొరికి తీరుతుందని పూర్తివిశ్వాసంతో ఉంది. ఆమె ఆశల్ని ఇప్పుడు రూపుమాపాలి ఇంటికివెళ్ళి. వయసువచ్చిన చెల్లెలికి పెళ్ళి చెయ్యలేని, ఆమె కోరికలనేవిధంగానూ తీర్చలేని అసమర్థుడు తను. తన కోసంకాకున్నా, మంజుల కోసమైనా తనకు ఉద్యోగం కావాలి. కానీ ఎట్లా ?

ఎంతనడిచాడో గుర్తులేదు సారథి ఎదుట లలిత వాళ్ళ పచ్చమేడ కనిపించగానే ఆగిపోయాడు పోర్టికోలో కారు ఉంది. ఎటో వెళ్ళటానికి తయారవుతున్నట్లున్నారు. జేబులో ఉన్న పచ్చనోట్లు అతనికి కర్తవ్యం గుర్తుకి తెచ్చాయి. అవసరం తీరకపోయాక ఈడబ్బు ఏంచేసుకోను తనకి. లలితకిచ్చేస్తే సరిపోతుంది. ఇప్పుడింటికి వెళ్ళి మంజుల కలల్ని భిన్నాభిన్నం చేయటమేకాకుండా డబ్బుతిరిగి ఇచ్చిరమ్మని పంపించలేడు. ఉద్యోగం దొరకలేదని చెప్పటం ఎంతబాధకరమో, డబ్బు తిరిగి ఇచ్చిపెడి రమ్మనటంకూడా అంత బాధకరమే.

గేటులోంచి మెల్లగా లోపలికి నడిచాడు సారథి.

మెట్లెక్కుతుండగానే రంగనాథంగారు బయటికి వస్తూ కనిపించారు. సారథి నమస్కారం చెయ్యగానే ఆయన ప్రతినమస్కారంచేస్తూ, "ఓ హో! నువ్వటోయ్ సారథి! చాలాకాలానికి కనిపించావే" అన్నాడు.

సారథి అతి ప్రయత్నం మీద నవ్వు మొహం పెడుతూ "మరేం లేదండీ, కొద్దిగా పనులుండటం వల్ల రాలేకపోయాను" అన్నాడు.

ఆయన "సరేలే! ఇప్పటికయినావచ్చావు అమ్మాయి లోపలుంది వెళ్ళు. నేను పనిమీద బయటకెడుతున్నాను!" అంటూ వెళ్ళి కారులో కూర్చున్నాడు

కారు కదిలివెళ్ళేదాకా అటేచూసి వెనక్కితిరిగాడు. ఎదుట లలిత నిలబడివుంది. సన్నని కంఠంతో లోపలికి ఆహ్వానించింది.

"చాలా రోజులకి దయకలిగిందే మామీద రండి"

ఆమెవెంట లోపలికివెళ్ళి సోఫాలో కూర్చున్నాడు సారథి.

ఆమె నౌకరు పిలిచి, ఏమిటేమిటో తెమ్మనిచెప్పుతోంది

"వద్దు లలితా! ఇప్పుడేమీ వద్దునాకు" అన్నాడు అస్పష్టంగా సారథి.

"అలాగంటే ఎలా, రాకరాక వచ్చిన అతిథులను సత్కరించవద్దా!" చిన్నగా నవ్వుతూ అంది లలిత.

సారథి మాట్లాడలేదు.

"అదిసరేగాని, మేము జ్ఞాపకం ఉన్నామా అసలు మీకు" లలితకంఠంలో విస్మయం ధ్వనించింది.

"జ్ఞాపకం లేకేం లలితా! పనితొందరవల్ల రాలేకపోయ్యాను లేపోతే మాకు ఇంత సహాయం చేస్తున్న మిమ్మల్నెట్లా మర్చిపోగలను!" అన్నాడుసారథి. అతనికి లలితను కొంతసేపైనా ఆమె మంచితనం గురించి చెప్పి బరువు దింపుకోవాలనుంది.

"సహాయమా! నేనేం సహాయంచేశానండోయ్!" అంది నవ్వుతూ లలిత.

నౌకరు ప్లేటులో బిస్కట్లు, టీ తీసుకువచ్చాడు. టీ కలిపి సారథికి ఇచ్చి, తనొకప్పు అందుకుంది లలిత.

బిస్కెట్ కొరుకుతూ "నిన్న నువ్వు సమయానికే డబ్బులిచ్చావు లలితా. కాని నేనే దురదృష్టవంతుణ్ణి. వాటిని ఉపయోగించుకోలేక పోయాను" అన్నాడు సారథి.

"డబ్బేమిటి? అన్నది లలిత ఆశ్చర్యంగా.

"అదే నిన్న నువ్వు మంజులకిచ్చిన అయిదువందలు. అవిఅసలు నాఉద్యోగానికి డిపాజిట్ కట్టటానికి తీసుకుంది మంజుల. అవి లాభంలేకపోయింది. ఉద్యోగం పోయింది. ఉద్యోగం ఇంకొకరికి వెళ్ళి పోయింది." అన్నాడు నిట్టూరుస్తూ సారథి

"అయిదు వందలేమిటి? నేనివ్వటమేమిటి! నేనెప్పుడు మంజులకు డబ్బివ్వలేదే. అది అసలు వచ్చినట్టే లేదు కూడాను!" అన్నది లలిత.

"నువ్వు అలానేఅంటావు కానీ ఇవి తీసుకో లలితా నాదగ్గర ఖర్చయిపోతాయి. బీదవాళ్ళదగ్గర లక్ష్మి నిలవదు" అన్నాడు సారథి.

"నేనివ్వలేదు మొర్రో అంటూంటే వినిపించుకోరేం! కావాలంటే దాయమంటే దాస్తాను. ఇటివ్వండి." అంది లలిత.

సారథికి ఓపికపోయింది. లేచి నిలబడ్డాడు.

"సరే. అయితే, మంజులచేతనే పంపిస్తాను వస్తాను" అంటూ బయటికి నడిచాడు సారథి.

"అంత తొందరేం!" అందిలలిత అతని వెనకాలే వస్తూ.

"మళ్ళీ ఎప్పుడైనా వస్తాన్లే" అంటూ బయట పడ్డాడు సారథి.

ఇంటివేపు నడుస్తున్నాడు సారథి. లలితమీద గౌరవం మరింత పెరిగింది అతనికి ఇచ్చికూడా నేనివ్వలేదని ఎందరు చెప్పుకుంటారు. అంత డబ్బు ఇస్తూ, నేనెప్పుడూ మంజులకు డబ్బివ్వలేదంటుంది లలిత. ఘటికురాలే. ప్రపంచంమీద మంచి అన్నది జీవించే ఉన్నది. దుర్గారావ్ లలితలలాంటి వాళ్ళతో. ఇట్లాంటి లలితలూ దుర్గారావ్‌లు మరికొందరుంటే స్వర్గమై విలసిల్లుతుంది లోకం. డబ్బు ఉండగానే సరికాదు, దాన్నెట్లా సక్రమమైన పద్ధతిలో వినియోగించాలో చాలా కొద్దిమందికే తెలిసి ఉంటుంది.

ఇల్లు దగ్గరపడుతున్న కొద్దీ అతని ఆలోచనలు హెచ్చసాగాయి. చెల్లెలి కేమని సమాధానం ఇవ్వటం? ఉద్యోగం దొరకలేదని ఎట్లా చెప్పటం? ఎంత నొచ్చుకుంటుందో ఆమె!

తన బాధలు ఇవాళటికైనా తీరుతాయని కలలు కంటుండచ్చు ఆమె కాని సీరియల్ కథలా ఎప్పటికీ సశేషంగనే వుంటాయని ఆమెకేం తెలుసు.

అత్తవారింట్లో సుఖంగా ఉండవలసిన తనచిన్నారి చెల్లెలు ఈ వయసులో తనతోబాటు కష్టాలు పడుతోంది చెల్లెలిక సుఖం చేకూర్చలేని తన అసమర్థతకు తనమీద తనకే కోపంవచ్చింది సారథికి. అతనికీ క్షణంలో ఏడవాలనిపిస్తోంది. హాయిగా, స్వేచ్ఛగా ఎక్కడికైనా పోయి, బావురుమని ఏడవాలని తపన. గొంతుకలో ఏదో అడ్డుపడ్డట్టనిపించింది సారథికి. కళ్ళవెంట వస్తున్న నీళ్ళని తుడుచుకుంటూ ఇంటి ముందరి మెట్లెక్కాడు సారథి.

రెండు మెట్లెక్కి మూడో మెట్టెక్కబోయే సమయానికి ఇంట్లోంచి ఏడుపు వినిపించింది సారథికి. లోపల దుర్గారావ్ గొంతు వినపడుతోంది. వీళ్ళకీ తెల్సిపోయిందా తన కివాళ కూడా ఉద్యోగం దొరకలేదని, అక్కడే ఆగిపోయాడు సారథి. దుర్గారావ్ అంటున్నది శ్రద్ధగా విన్నాడు.

"ఏడిచి ప్రయోజనంలేదు మంజూ, పెళ్ళినాటి మర్చిపో. నన్నుగురించి నువ్వేమనుకున్నా సరే, నువ్విచ్చిందానికి బదులుగా మీ అన్నయ్యకే కాక నీకూ అడిగినప్పుడల్లా వందలకి వందలు ఇస్తూవచ్చాను. దానికి దానికే సరి."

మంజుల వెక్కివెక్కి ఏడుస్తోంది. ●